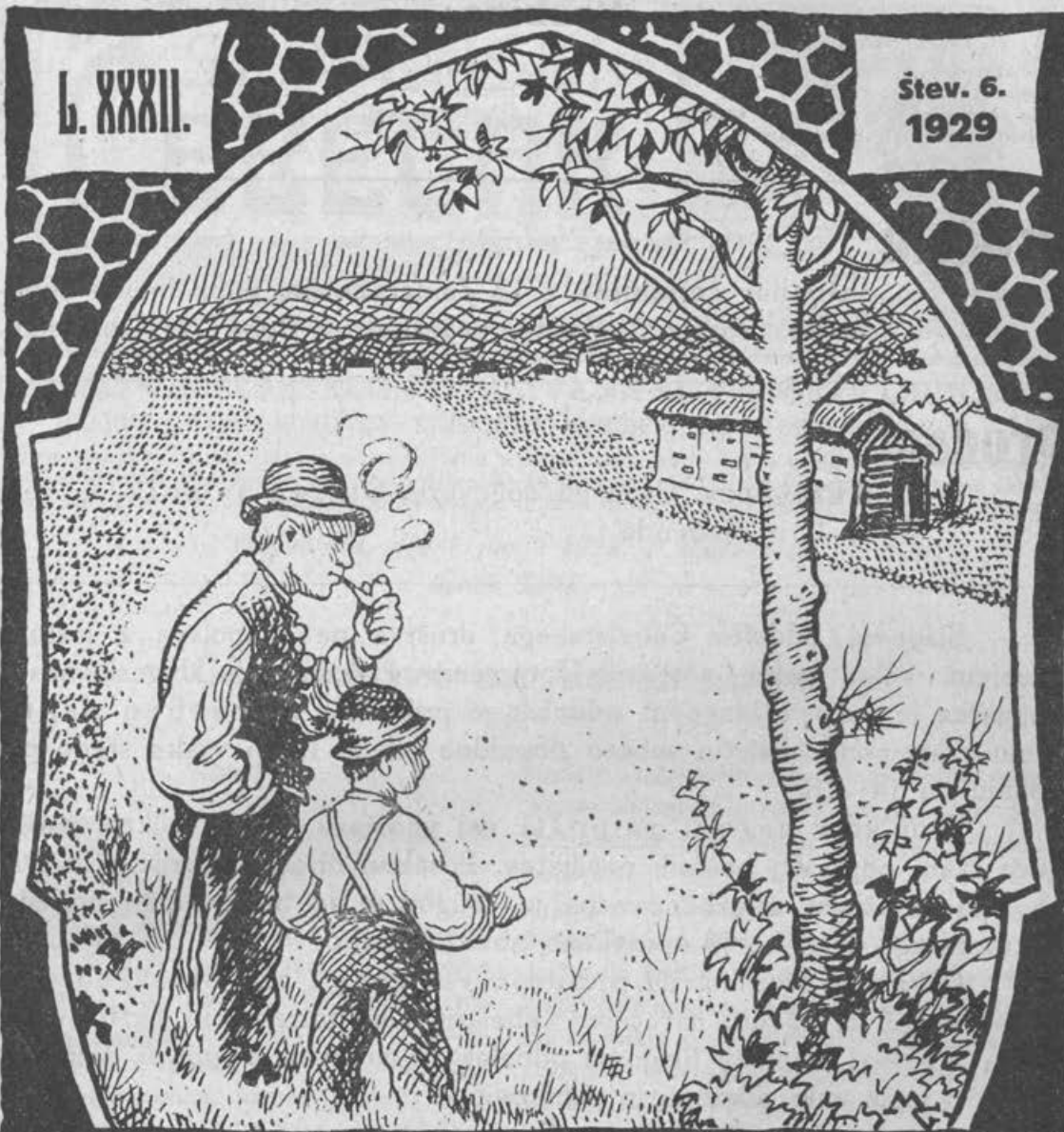

L. XXXII.

Štev. 6.
1929

 SLOVENSKI
ČEBELAR
GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA
ZA SLOVENIJO

Vsebina:

Čebelarstvo na Gorenjskem	81	Opazovalne postaje	90
Čebela in cvet	85	Dopisi	92
Moje razmišljanje o čebelarški zadrugi	86	Društvene vesti	93
Najbolj solčna stran čebelarstva	89	Podružnične vesti	96

Prodajam

čisto nov **čebelnjak** z 12 Žnideršičevimi panji in vse čebelarško orodje. I. Vilar, posestnik v Dobu pri Domžalah.

Prodajam

5 kranjčev. Cena po dogovoru. Štefan Jamnik, Govejk št. 1, p. Medvode.

Blagovni oddelek Čebelarkega društva ne razpolaga z lastnim osebjem. Vsled nekih notranjih sprememb v poslovanju Jugoslovanske knjigarne je odprt blagovni oddelek v prihodnje za osebni nakup samo vsak ponedeljek in soboto dopoldne od 8—12 in vsako sredo popoldne od 14—18.

Tudi kdor naroči po pošti naj vpošteva, da je večkrat nemogoče takoj odpraviti poštnih pošiljatev. Posebno ob času sezije pride vse na kup; dolžnost uslužbencev pa je drugod in so blagovnemu oddelku na razpolago šele, ko je opravljeno obvezno delo.

Čebelarje prosimo, da prodajo ves vosek blagovnemu oddelku, da bo mogel ta ugoditi naročilom čebelarjev, ki potrebujejo satnice.

Evskol je pustil blagovni oddelek na novo impregnirati, tako, da rad gori in je zelo poraben in učinkovit.

Čebelarstvo društvo za Slovenijo
Blagovni oddelek - Ljubljana.

GLASILO ČEBELARSKEGA DRUŠTVA ZA SLOVENIJO V LJUBLJANI UREJUJE AVGUST BUKOVEC, LJUBLJANA, GRUBERJEVO NABREŽJE ŠTEV. 14

Sklep za uredništvo 20. dne vsakega meseca. Pisma v društvenih zadevah je naslavljati na „Čebelarstvo za Slovenijo v Ljubljani“. Naslov za denarne in blagovne pošiljke (vosek), naročila na čebelarске potrebščine: Blagovni oddelek „Čebelarskega društva za Slovenijo v Ljubljani“, Jugoslov. knjigarna

V Ljubljani, dne 1. junija 1929. / Številka 6.

Letnik XXXII.

Čebelarstvo na Gorenjskem.

Fr. D. Jug — Brezje.

Uvod.

godovina izpričuje, da se bavijo Slovenci s čebelarstvom že od takrat, ko so se naselili v te kraje. Brez dvoma so tudi na Gorenjskem čebelarji že od tedaj, ko so se tukaj naselili naši pradedje. Toda v tem spisu nimam namena, baviti se s čebelarstvom minulega časa, ampak hočem dati pregled sedanjega časa, posebno kar se tiče pašnih razmer.

O gorenjskem čebelarstvu se dandanes marsikje rado pretirava, češ, da nam do naša mnogo dobička. Pri tem se govori vse več, nego je res. Ta pretiravanja so nastala iz dejstva, da je bilo nekdanj na Gorenjskem več čebelarjev, kot jih je sedaj, medtem ko so polja, travniki in gozdovi danes prav isti kakor nekdanj.

Da je bilo marsikje na Gorenjskem nekdanj več čebelarjev, je resnica. To nam izpričujejo kmetski prazni čebelnjaki, ki razpadajo ali pa se še komaj poznajo njih

sledovi. Tudi število čebelnih družin se je znatno znižalo. Na rovaš teh podatkov gre domnevanje, da sedanji čebelarji gmotno bolje stojijo kot nekdanj.

Da se na Gorenjskem sedaj pridela več medu, kot se ga je nekdanj, je resnica, ki se ne da tajiti, a to gre na račun naprednega čebelarstva sedanjega časa. Izjaviti pa moramo, da so tudi stroški s čebelarstvom v sedanjem času veliko večji, kot so bili nekdanj. Pomisliti je treba, da je bila nekdanj na Gorenjskem cvetoča trgovina z živimi čebelami, spomladi s plemenjaki, poleti pa z roji. Vse to je dandanes do malega prenehalo in s tem vred tudi večina kmetskih čebelarjev.

Kar se pa tiče čebel samih, je prav nasprotno resnica. V starih časih so čebelarili le s kranjiči. To je naneslo poleti, ko so sprejemali mnogo rojev, res veliko število panjev. V jeseni po ajdovi paši pa so, če rojev niso prodali, odbrali najtežje plemenjake, druge so pa zadušili z žveplom; a satovje z medom vred so prodali medarjem. Dandanes pa ni več tako. Čebelarji sedanjega časa prezimujejo v modernih

panjih čebelne družine, ki so močnejše, nego so bile nekdanje. Napredni čebelarji sedanjega časa svoje čebele tudi bolje založijo s hrano za zimo, da pozimi ne pomrje toliko čebel zaradi lakote in mraza, kot jih je nekdej. Zaradi tega je treba za prezimljenje čebel več medu, kot ga je bilo treba nekdej, ter se prezimi več živih bitij, kot nekdej. Zaradi tega je spomladi tudi več praznih želodčkov, ki potrebujejo vsakdanje hrane.

Kaj pa s čebelno pašo? — Čebelne paše je na Gorenjskem od leta do leta manj. Gorenjci se brigamo za sleherni napredek v čebelarstvu, za to, kar je najvažnejše, za negovanje medečih rastlin pa se ne menimo. Vse pisanje in nasvetovanje v »Slov. Č.« v zadnjih letih o sajenju akacije, o sejanju rdeče detelje in drugih rastlin je bilo bob v steno. Lipe in domače kostanje sekajo, da izvažajo les v Italijo, novih pa nihče ne sadi. A tega mi čebelarji ne moremo zabraniti, zakaj tisti, ki uničujejo medeče rastline, se za naše čebele ne brigajo. Ker pa je čebelarstvo odvisno predvsem od pašnih razmer, je čebelarstvo pri nas na Gorenjskem v marsikaterem kraju posebno v radovljiškem okraju, ako se oziramo še na slabo letino, razmeroma malenkostno. Zato ne bo napačno, ako se s to zadevo v tem spisu malo bolj natančno pečamo, da pridemo do bolj jasnih pojmov.

Do sedaj mi je bilo možno zbrati podatke s pomočjo dobrohotnih in požrtvovalnih čebelarjev samo v radovljiškem okraju.* Pozneje pa, ako mi bodo hoteli dati zanesljive podatke tudi čebelarji v kranjskem okraju, bom razširil pregled tudi na ta okraj. Za kamniški in škofjeloški okraj pa bi se morda našel kdo drug, da bi potem imeli skupen pregled za vso Gorenjsko.

* Op. uredništva. Gosp. Jug se je obrnil za podatke na vse gorenjske podružnice. Potožil pa je, da mu nekatere sploh niso odgovorile. Ali je to res? Kako morejo podružnice postopati tako nevljudno s sotrudnikom, ki zasluži, da mu pomagamo vsi, kjerkoli mu moremo. Upajmo, da se bo popravilo, kar se je zamudilo.

I.

Radovljiški okraj.

Radovljiški okraj je velik; njegova površina meri 703,29 km²; ima 25 župnij s 34 tisoč prebivalci. Znan je po širnem svetu zaradi lepih visokih Alp s Triglavom, zaradi prelepega Blejskega in Bohinjskega jezera, zaradi zdrave lege in prijaznih letovišč ter zaradi svojih naravnih krasot. Čebelarstvo je menda v teh krajih najbolj razvito in tudi dobro organizirano. V radovljiškem okraju imamo dobro spomladansko pašo; poletna je v nekaterih krajih primerna, jesenske pa ni skoraj nič. Zato je cvetelo čebelarstvo v tem okraju takrat, ko je bila čebela z živimi čebelami, roji in plemenjaki, ki so jih izvažali po vsem svetu. Ko bodo prišli zopet tisti časi in bo stalno dovoljen izvoz naših čebel v tuje države, se bo obrnilo tudi naše čebelarstvo na bolje, ker so pri nas najboljši kraji za zgodnje krepke roje in za vzrejo dobrih, rodovitnih matic.

Ves radovljiški okraj se deli v tri velike doline, katerih središče je Žirovnica. Glavna obširna dolina se razprostira ob desnem in levem bregu Save od Žirovnice do Podnarta (16 km). Druga dolina se razteza preko Bleda skozi Bohinjsko Belo ter po soteski Savice do Bohinjske Bistrice in od tod ob Bohinjskem jezeru do izvira Savice (30 km). Tretja dolina pa sega od Žirovnice skozi Jesenice preko Dovjega in Kranjske gore do Planice (35 km).

Čebelarstvo se pa deli v petero naravnih okrožij — in sicer radovljiško, blejsko, jeseniško, bohinjsko in kranjskogorsko okrožje. Čebele v primeri z razsežnim radovljiškim okrajem nimajo mnogo pašnega polja, ker se ob vseh dolinah dvigajo strme, visoke gore, ki zavzemajo veliko prostora, do katerega čebele nimajo dostopa, kajti čebele lete iz nižave le do določene višine, pa tudi čebelne paše visoko v gorah ni. Podnebje je spomladi ostro, a po dolinah in zavetnih legah vendar toliko milo, da ob solčnih dneh čebele neovirano izkoristijo spomla-

dansko pašo. Kadar je južno vreme, pa gredo čebele na resje in teloh kakor ob ajdovi paši. Najslabšo pašno lego imajo spomladi čebele v radovljiškem okrožju, ker je njega večina odprto polje.

Podružnic našega društva je v radovljiškem okraju sedem, in sicer podružnice Radovljica, Breznica, Jesenice, Bled, Bohinjska Bela, Gorje in Bohinjska Bistrica.

Oglejmo si še pašna polja za čebele v posameznih okrožjih.

1. Pašno polje v radovljiškem okrožju.

To polje je najbolj obsežno. Razteza se na desnem bregu Save od Žirovnice do Podnarta in ima dve čebelarški podružnici: eno v Radovljici, drugo pa na Breznici. Levi breg Save je v območju Karavank, in sicer od Žirovnice do Tržiča. V njem so Stol (2236 m), Begunjščica (2063 m) in Košuta (2088 m). Ob vznožju teh gora so sledeče občine: Breznica (544 m), Lesce (504 m), Radovljica s Predtrgom (491 m), Begunje (578 m), Leše (514 m), Mošnjje, Brezje (485 m) in Ljubno (509 m). — Desni breg Save pa je v območju jelovškega gozdnega pogorja (Jelovca 1395 m). Tu so tele občine: Lancovo, Kamna gorica (516 m), Kropa (546 m), Dobrava, Ovsišje in Podnart (379 m). — Vse te občine razen Breznice so priključene k čebelarški podružnici v Radovljici.

Čebelarška podružnica na Breznici, ki leži ob vznožju Stola (med Žirovnico, Lescami in Begunjami), ima v svojem območju sledeče vasi: Moste, Žirovnico (560 m), Selo, Breznico, Smakuč, Vrbo in Rodine. (Nekaj članov ima tudi iz Begunj in Leš.) V območju te podružnice je 28 čebelnjakov oziroma čebelarjev, ki so zazimili 1928./29. 444 panjev, in sicer 216 kranjičev, 198 A.-Ž. panjev, 60 panjev pa nemške normalne mere. Pašnega polja za čebele izkazuje ta podružnica 16 km²; tedaj odpade na 1 km² 30 panjev čebel.

V območju radovljiške čebelarške podružnice je 80 čebelnjakov, oziroma čebelarjev, ki so v l. 1828./29. zazimili 1072

panjev; med temi 561 kranjičev, 407 A.-Ž. panjev in 104 panje drugih sistemov s preničnim satjem. Pašnega polja izkazuje radovljiška podružnica 2382 ha travnikov, 98 ha vrtov, 1309 ha pašnikov, 106·50 ha planin, 3950·50 ha gozdov in 1759 ha njiv: skupaj 9605 ha, kar znaša 96 km². Na 1 km² odpade tedaj 11 panjev. V območju vsega radovljiškega čebelnega polja se nahaja tedaj 108 čebelnjakov s 1546 plemenjaki, ki razpolagajo s 118 km² pašnega polja. Na 1 km² pride potemtakem 13 panjev čebel. V poletnem času se število panjev zaradi rojev pomnoži.

Čebelna paša. Prvi čebelni izleti so navadno ob koncu meseca februarja ali pa v začetku marca, ob pozni spomladi pa šele v drugi polovici marca. Prvo obnožino dobijo na telohu, ki ga je povsod dosti. Po vsem okrožju so tudi vrbe, leske, spomladni žefran in druge spomladanske cvetlice, na katerih dobijo čebele obilo obnožine.

Prva spomladanska paša je na resju, ki se nahaja na več krajih. Obilo resja je na levem bregu Save od Otoč (ob vznožju Brezij) do Radovljice, kjer raste na obronkih savskega obrežja. Nekoliko resja ima tudi občina Lancovo na desnem bregu Save. Večje množine resja so pa v Begunjah po pobočju Karavank ter ob vznožju Begunjščice in Dobrče (1600 m), ki se razteza od Begunj preko Leš do Tržiča. Domačini imenujejo te kraje kratko malo »Pod gorami«. Sem prevažajo čebele v spomladansko pašo iz občine Breznice, kajti ta je s čebelami preobremenjena tako, da morajo nekateri čebelarji tudi v letni paši čebele prepeljati v pašo »pod gore«.

Druga dobra spomladanska paša je na borovnici. Raste v obilni množini na desnem bregu Save (v Kamni gorici, Kropi, Češnici in Ovsisah). Nekoliko je je tudi na levem bregu Save (v Mošnjah, Begunjah in Breznici).

Tretjo spomladansko pašo imajo čebele na sadnem drevu, ki je povsod, razen v Kropi in Kamni gorici.

Glavna letna travniška paša je v vsem okrožju travniška kadulja (žajbelj, *salvia pratensis*). Dobro bero imajo čebele tudi na zlahtni travniški deteljici in na raznih drugih cvetlicah. — Na desnem bregu Save (Lancovo, Kamna gorica, Kropa in Češnica) imajo čebele dobro bero na malinah (*rubus idaeus*), brusnicah in raznih gozdnih rastlinah ob vznožju Jelovca, ki ima zgodnje jutranje solnce. Na levem bregu Save imajo nekatere občine mnogo lip in domačega kostanja (Ljubno, Brezje, Mošnje, Begunje in Breznica).

Smreka medi na koncu meseca maja, jelka pa meseca julija ali pa v začetku avgusta, a to le nekateri leta. Smrekovih in jelkovih gozdov ima radovljiško okrožje mnogo. Takih leg pa, da bi jelka pogosto medila, je zelo malo, ker je preveč na odprtem polju. Najboljšo lego za medenje jelke ima občina Breznica v Zavrhu ob znani Završnici (nad Žirovnico), kjer se zbira voda, ki goni turbino električne centrale, ki daje električni tok za ves radovljiški okraj. Ondi so obširni gozdovi, ki se raztezajo ob pobočju gorskega vznožja. Medenje igličastega drevja je na Gorenjskem nezanesljivo. Zgodi se, da prične mediti za nekoliko dni, a nagla gorska izprememba vremena medenje ustavi in drevje tisto leto ne medi več.

Jesenske paše ima radovljiško okrožje zelo malo. Čebele ne dobijo domniti zimske zaloge. Samo vasi Ljubno, Dobro polje, Leše in Begunje sejejo toliko ajde, da naberejo čebele v teh krajih zimsko zalogo doma. Drugi čebelarji pa so primorani, da prepeljejo čebele v ajdovo pašo drugam. Vzrok za to, da kmetje sejejo tako malo ajde, je ta, da jo skoraj vsako leto vzame slana tako, da nekateri še semena ne pridelajo.

Čebelarji radovljiške podružnice vozijo čebele že od nekdanj v ajdovo pašo v cerkljansko župnijo pri Kranju. V Cerkljah pa ni samo mnogo domačih čebel, ampak so pričeli zadnja leta tja dovažati čebele še iz drugih podružnic.

Vsak nov dovoz čebel v ta kraj je le v obojestransko škodo.

Zdravstveno stanje čebel v radovljiškem okrožju je povoljno. Že več let ni bilo doznati kužne bolezni. Gojijo samo domače sivo pleme, vmes je le kak majhen odstotek laških križank.

Čebele v tem okrožju nasplošno preveč rade rojijo. Le kakih 5% družin, bi se lahko reklo, ne roji brez preprečevanja. Vzroki obilnega rojenja so bržkone dobra spomladanska paša in ugodni naravni pogoji.

V zadnjih dveh letih se je kupčija z živimi čebelami nekoliko poživila. Posrečilo se je nekemu prekupcu spraviti nekoliko panjev na Švedsko in Norveško.

Končno naj omenim še nekatere stvari, ki utegnejo zanimati le tiste, ki našega okraja še ne poznajo. Radovljiška okolica ima lepe prometne ceste, s katerih je diven razgled na Triglav (2863 m), na Karavanke, v Tržiške planine, na Grintovec (2558 m) in na Sv. Jošt (860 m) nad Kranjem. Radovljica je eno izmed najstarejših mest na Gorenjskem. Na Brezjah imamo slovečo božjo pot Marije Pomagaj. Naš slavni čebelar Anton Janša se je rodil l. 1734. na Breznici (po domače pri Kuharjevih) in je ondi več let čebelaril; hiša in čebelnjak še stojita, seveda obnovljena. Potomcev ni.* V Begunjah se je rodil naš presvetli škof ljubljanski Anton Bonaventura Jeglič. Profesor Tomo Zupan, najstarejši duhovnik ljubljanske škofije, se je rodil v Smakuču (brezniška župnija) leta 1839.; sedaj biva v pokoju kot papežev komornik in zlatobiserno-mašnik na Okroglem pri Kranju. Dosloviče, župnija Breznica, so rojstni kraj splošno znanega in priljubljenega pisatelja, župnika in urednika Družbe sv. Mohorja Frančiška Finžgarja. Pa še mnogo drugih duševnih in kulturnih delavcev je dala radovljiška okolica slovenskemu narodu.

* Vas Vrba (Brezniška župnija) je rojstni kraj našega slavnega pesnika in narodnega prebujevalca Prešerna.

Čebela in cvet.

J. Mayer v Dolu.

(Dalje.)

nakih in podobnih primerov najdemo v rastlinstvu še mnogo. Jasno nam kažejo vsi, da je narava namenoma ločila čas zrelosti prašnikov in brazd na istem cvetu. S tem ga namreč obvaruje samolastne sorodne opraitve (oploditve), to je, narava odklanja pestično oploditev s pelodom z istega cveta in zahteva medsebojno opraitev, t. j. brazda enega cveta naj se opraiti s pelodom drugega cveta. Ta pelod se lahko razvije v cvetu na isti rastlini, ali na rastlini iste vrste, toda daleč proč. Nadvse skrivnostno pa je dejstvo, da pelod nesorodnih rastlin ne opraituje brazd drugih cvetov. Sicer pridejo tako pelodna zrna na brazde popolnoma nesorodnih rastlin, a tu ne poženejo cevke in ne opraite plodnice.

Pri naših sadnih vrstah najdemo oba načina opraitve.

Profesor Kircher je dognal na cvetu hruške, da je nekako 7 do 8 dni odprt in zmožen opraitve. Prva 2 do 4 dni so godne samo brazde, ki štrle visoko nad prašnike. Opraiti se morejo samo po čebeli, ki nabira med in se s svojim telesom dotika najprej brazd, potem pa tudi odprtih prašnikov na drugem cvetu. Šele polagoma se razvijejo prašnice in dozori pelod. Vendar so prašnice nameščene tako, da je samolastna opraitev skoro nemogoča. Tudi mole brazde visoko nad prašnice, kar tudi onemogoča samolastno opraitev. V primeru, da se brazde vendar niso opraitile, je spoznal čudovito dejstvo. Brazde so se usločile, se nagnile navzven in se slednjič dotaknile prašnic. Možna je postala samolastna opraitev, če je ostalo v prašnicah še kaj svežege in kaljivega peloda. Ker ni opraitila brazd žuželka, t. j. se ni izvršila medse-

bojna opraitev, si je rastlina pomagala sama. Omogočila je v tem primeru samolastno opraitev, ki je vsekakor boljša od neplodnosti, ki bi sicer nastala.

Narava je namenoma ločila oba ustvarjajoča faktorja in vsakemu odkazala poseben kraj razvoja.

Pri večini cvetk najdemo v istem cvetu prašnike in pestiče. Pravimo: rastlina je enodomna. Vendar pa nastopajo sedaj razne diferenciacije, ki pa imajo edini namen, da onemogočijo samolastno opraitev in pospešujejo medsebojno opraitev.

Pri cvetu hruške smo zvedeli, da so najprej dozorele brazde (protogynija), šele pozneje pa prašnice. Skoro vse sadne vrste se razvijajo tako, pa tudi mnogo rastlin. Pri krvomočnicah je obratno: najprej se razvijejo prašniki, in šele, ko v cvetu ni več peloda, dozore brazde (protandrija). Le malo je cvetov, pri katerih dozorita istočasno pelod in brazda (homogamija). Vendar najdemo tudi pri teh cvetovih različno dolge vratove, da mole brazde visoko izmed prašnic. Nekateri cvetovi imajo različne pripomočke, ki ovirajo samolastno opraitev.

Pri nekaterih rastlinah se razvije pestič v posebnem cvetu, prašniki pa zopet v posebnem. Temu pojavu pravimo dvodomnost. Znanе leskove »klobasice« so samo moški, t. j. prašni cvetovi.

5. Vetrocvetke in žužkocvetke.

Mnogo je posredovalcev, ki prenašajo pelod od prašnice na brazdo: voda, veter, razne žuželke in celo ptiči, pa tudi človeška roka. Človek nastopa kot posredovalec pri umetni vzgoji raznih in posebnih rastlin. Med ptiči so mali, lepo pisani kolibriji, živeči v vročih predelih naše zemlje, ki srebajo med iz cvetk in pri tej priliki oplojajo brazde. Tudi voda prenaša

pelod in oploja, a vsi trije tu omenjeni načini ne prihajajo v naravi do posebne veljave.

Glavna posredovalca pri oprahitvi sta veter in žuželke. Od zgodnje spomladi, ko zacinglja prvi zvonček in zatrobi prva trobentica v mlado jutro, pa tja do pozne jeseni imajo veter in žuželke obilo posla.

Saj poznate tisto o nezadovoljnem kmetu še iz šole! Z ničemer ni bil zadovoljen: zdaj mu je bilo vreme prevroče, drugič je bil prehud mraz, enkrat je bilo vreme preveč deževno, drugikrat pa presuho. Pa mu je ljubi Bog dal moč vladanja, toda le nad lastnimi njivami. Odtlej je kmet nanje pošiljal solnca in dežja, kolikor se mu je ljubilo. Res je končno bilo žito na njegovih njivah najvišje. Bahavo je stopal okoli njega in prezirljivo gledal na sosednje njive, kjer je žito polegalo. Pa je ob jutru naredil dolg obraz, ko je bilo klasje prazno. Blagohotno ga je Bog pokaral: »Na veter si pozabil, na veter!« ...

Žito je vetrocvetna rastlina. Ko

zavalovi žitno polje ob cvetu, prenaša veter drobna in lahka pelodna zrnca preko njive. Milijoni teh zrnec se pogube, vendar pa dosežejo tisoči in tisoči lepljive brazde in oplode plodnice.

Izvečine nimajo vetrocvetne rastline nobenega stika s čebelami. Naravno! Rastlina ne potrebuje žuželk, ker opravlja velevažno nalogo oprahitve — veter. Vendar nudijo nekatere rastline našim čebelam zgodaj spomladi prvo obnožino in včasih tudi prvi med. Skoro vsa drevesa naših gozdov so vetrocvetna: bukve, hrasti, jelše, smreke, jelke itd. Tudi leska je med njimi. Vse zgoraj naštetne rastline imajo pestične cvetove ločene od prašnih cvetov. Prašni cvetovi tvorijo navadno dolge »klobasice«, če potreseš cvetečo vejico jelše ali leske, se usuje oblak drobnega cvetnega prahu. Pestiči mole iz odebelelih brstnih popkov kakor dvojice malih, rdečih rogovilic. Čebele kaj rade nabirajo obnožino po leski, saj jo dobivajo z lahkoto ...

(Dalje sledi.)

Moje razmišljanje o čebelarški zadrugi.

Rudolf Gallob v Mežici.

elecenjeni gosp. urednik! Kakor vidite že iz naslova, se hočem lotiti zadeve, ki se je baje že tolikokrat obravnavala, da je ideja ustanovitve čebelar-

ske zadruge zaradi samega nezanimanja čebelarjev že pokopana.

Pred menoj leži okrožnica »Čeb. društva za Slovenijo« 5/28 z dne 28. IX. 1928, ki pravi:

»Ideja ustanovitve »Čebel. prodajne in nabavne zadruge« je bila zaradi nezanimanja čebelarjev pokopana. Je pa mnogo čebelarjev, ki ne morejo iz raznih vzrokov vnovčiti pridelkov. Zato je sklenil odbor na svoji zadnji širši seji, da bo društvo posredovalo pri prodaji medu in s tem pomagalo članom v danih

okolščinah pri vnovčenju njihovih pridelkov. Itd.«

Dvomim, da se je prodalo dosti medu po posredovanju društva. Podružnice, oziroma prizadeti člani bodo pač v prvi vrsti sami skrbeli, da prodajo svoj med.

Nikakor se ne morem sprijazniti, da bi bila ideja ustanovitve »Čebelarške nabavne in prodajne zadruge« propadla zaradi nezanimanja čebelarjev. Vprašam samo, kdaj se je o čebelarški zadrugi razpravljalo. »Sl. Č.« lanskega leta ne vsebuje niti ene zadevne razprave. Koliko izmed 1700 članov čebelarškega društva za Slovenijo je sodelovalo na stvoritvi ozir. ustanovitvi take zadruge? V naši podružnici nihče ne, da se je ustanavljala zadruga, in tako je najbrž tudi drugod! — Kako je mogoče obdolžiti člane nečesa, česar niso zakrivali, česar niti niso

vedeli? — Kdo je pokopal idejo ustanovitve take zadrüge, nam ni znano. Nezanimanje čebelarjev je gotovo ni. Najbrž jo je tisti, ki mu ni dosti do tega, da se uresniči. Ako hočemo idejo ustanovitve čeb. zadrüge uresničiti, jo moramo najprej članstvu raztolmačiti ter ji pridobiti čim več pripadnikov in zagovornikov. Šele potem se da sklepati o nadaljnjem. V podružnicah, ki dobro delujejo, to ne bo težko. Kjer so funkcionarji podružnic tej ideji nasprotni, tam je seveda umevno, da ji bo nasprotovalo tudi članstvo. Zato je potrebno, da se dado vsem funkcionarjem potrebna navodila, starokopitne, zakrknjene in nedovzetne funkcionarje pa naj podružnice zamenjajo z drugimi, ki bodo imeli več zmisla za dobrobit in napredek našega čebelarstva. Umno čebelarjenje jako dobro napreduje, pridelki se bodo dvignili. Kam jih bomo spravili? Reklame ne delamo nobene, za izvoz nimamo nikakih zvez. Nezadovoljstvo med čebelarji bo naraščalo še nadalje. Opravičeni so že danes očitki: »Kaj bom čebelaril, ko se teh par kilogramov medu, ki jih imam na zalogi, ne morem prodati po primerni ceni!« Popolna mlačnost bo zavladala tudi med najbolj navdušenimi čebelarji. Edina skrb vsakega čebelarja bo, kako naj svoje pridelke proda. Tu je potrebno, da se strnemo v zadrugo, katere prvi namen bo, da si preskrbi dobre zveze z inozemstvom za izvoz našega medu ter da pokupuje med in ga spravlja po primernih cenah v promet, na drugi strani pa, da skrbi zato, da dobe čebelarji potrebščine čim ceneje.

Med čebelarji so pač kaj različni značaji. Prvemu je članarina previsoka. Rajši čebelari brez strokovne izobrazbe, samo da ni treba plačati tistih 40 Din. Rad bi pridelal mnogo medu, pa ga pridelal samo toliko, da vsega pojedjo doma. Nekateri pridelajo nekoliko več medu, a so v vednih skrbeh, kako ga bodo spravili v denar. Rešijo jih špec. trgovci, ki ga pokupijo po 14 ali celo 12 Din kg. Takih čebelarjev je največ. V stiski bi človek dal tudi še ce-

neje. Nekateri pa imajo mnogo čebel in mnogo medu kakršna je pač letina. Ti ga s silo spravijo v promet po primerni ceni, potem si pa manejo roke in mislijo: »Hvala Bogu, spravili smo ga! Vsak naj svojo srečo poskusi sam!«

Kdo kviri cene medu? — Pri teh razmerah seveda ne moremo nikomur predpisovati enotne cene medu, lahko pa bi večkrat mislili na škodo, ki nam jo povzroča prodaja medu po 14 ali celo 12 Din. Saj se lahko pripeti, da nudi trgovec med na drobno ceneje, kot ga mi na debelo! Poznam špecerijsko veletrgovino, ki si je nakupila po navedenih cenah na Štajerskem velike množine medu.

Dokler ne bomo pričeli misliti na organizirano prodajo medu, se nam ni nadejati boljših časov, pa naj bodo čebelarska leta dobra ali slaba. Duš časa nas bo prehitel, ako ne bomo korakali z njim.

Nihče ne goji čebel samo za zabavo, temveč vsak gleda, da se mu izplačata delo in trud ter se obrestuje vloženi denar. Prva naša skrb je umno čebelarjenje, s katerim si zagotovimo tudi v slabših letih primeren pridelek, druga naša skupna skrb pa je prodaja medu. Naše delovanje mora biti usmerjeno tako, da bo v korist skupnosti. Moč, da se to doseže, je v skupnem članstvu, od katerega zavisi uspeh zadrüge, kakor zavisi uspeh panja od skupne čebelne družine.

Brez zadrüge čebelarstvo ne bo moglo uspevati!

Nikakor si ne morem misliti uspešnega čebelarstva brez zadrüge. Preko 80 podružnic ali preko 1000 članov naj na svojo pest stika po inozemstvu, da proda nekoliko stotov medu?! Ali ne bi bila prodaja uspešnejša, ako bi jo oskrbovala močna zadruga, ki bi razpolagala z večjimi količinami enotnega, sortiranega in prvostnega blaga?

Velika težava za čebelarja so slaba leta, ko mora denar izdajati za sladkor, namesto da bi za med denar dobival, težava za čebelarja je pa tudi, kadar ima dosti medu, pa ga ne more prodati niti za

ceno sladkorja. Podjetje, ki nima odjemalcev, stalnih odjemalcev, je zapisano poginu. Tako približno se godi sedaj nam. Trud, delo in denarne žrtve presegajo dohodke: kdo naj ima še voljo in veselje do dela, ki ne prinaša zaželenih uspehov?

Organizirana prodaja medu bi uspešno podirala brezvestne špekulante z medom, ki izrabljajo našo neokretnost in sedanji položaj ter zalagajo nevedno in nepoučeno ljudstvo s cenenim, ponarejenim in skrajno slabim medom. Ali ni smrtni greh, da vse to mirno trpimo? Hodimo vsak svojo pot, smo v velikih skrbeh, kako bomo med pobrali, v »Sl. Č.« pa beremo: »Ponarejevalci medu živahno delujejo in prodajajo — ponarejen med« itd.

Ali je potrebno, da se uvaža ameriški med, ki tako sramotno izpodkopava pristni domači pridelek? Ali tega ni mogoče preprečiti?

S smotrenim delom bi se doseglo vse. Zadrugne člane bi bilo treba vzgojiti, da bi dobavljali samo dobro prečiščen in po možnosti sortiran med. Prav lahko bi strogo ločili ajdov med od srekovega in kjer medu smreka ali hoja, ločili tega od cvetličnega; kjer bi pa to ne bilo mogoče, bi pridelek označevali za cvetlično-smrekov med. Tako bi dobili v glavnem tri vrste medu: cvetličnega, smrekovega (oz. cvetlično-smrekovega) in ajdovega.

Zakaj bi zadruga ne prodajala tudi med na drobno? Glavno, ob kar se utegne marsikdo spotegniti, je vprašanje, kje naj bi zadruga dobila denar za pričetek poslovanja. Prepričan sem, da lahko v enem letu, ako članstvu svojo namero pravilno raztolmačimo, naberejo vsaj 1000 zadrugnikov. Ako pristopijo k zadrugi samo funkcijonarji podružnic, bo štela že približno 500 članov. Ali bi ti člani ne mogli za zadrugo pridobiti še vsak po enega? — Gotovo je, da moramo računati tudi s starokopitneži, ki ne bodo hoteli takoj pristopiti k zadrugi, a se bodo pozneje spame-tovali, ko bodo spoznali, kolike ugodnosti jim zadruga nudi. Menim, da jih med naprednimi čebelarji, ki nas je vendar 1300

do 1400, ne bo najti več ko 300 do 400 takih, da bi jim nikakor ne bilo mogoče dopovedati, da to, česar posameznik ne zmore, zlahka zmoremo vsi skupno. Če bi znašal zadrugni delež za člana 50 Din, kar bi pač lahko vplačal vsak čebelar, bi zadruga razpolagala s 50.000 Din. Ali ni to za začetek lepa vsota? Menda ima društvo naloženih preko 80.000 Din za čeb. dom. Ali ni mogoče, da si ta znesek zadruga proti primernim obrestim začasno izposodi?

Zanimivo bi bilo vedeti, koliko medu bi zadruga letno pokupila in prodala. Statistiki osrednjega društva, ki ima opraviti tudi z blagovnim oddelkom, bi nam lahko povedal marsikaj zanimivega, kar bi tudi govorilo v prilog zadrugi.

Potrebno bi bilo, da bi se oglasili v »Sl. Č.« še drugi zagovorniki zadrug. Oglasijo naj se pa tudi taki, ki so proti njej. Tako bomo spoznali razloge, ki govorijo za njeno ustanovitev, in razloge, ki govorijo proti njej. Moje vrstice imajo edino namen, sprožiti debato o »pokopani« ideji o ustanovitvi čeb. nabavne in prodajne zadrug, kar je brez dvoma iste važnosti, kot jo imajo druge strokovne razprave. Napolnimo »prazni žakelj« »Sl. Č.« vsaj z razmotrivanji te za nas vse važne zadeve! Ako pa se hočemo še v bodoče držati recepta »Ne utegnem!...«, ki ga obravnava g. P. Angelus v 2. številu letošnjega »Sl. Č.«, je najbolje, da si to takoj povemo v obraz in »pokopanega Lazarja« ne kličemo k novemu življenju, ampak se obvarujemo nepotrebnega razočaranja.

Za pričetek dela je potrebno:

1. da prične osrednje društvo takoj ponovno razmišljati o ustanovitvi zadrug ter da izdela potrebna pravila in jih da podružnicam v pretres;
2. da se otvori v »Sl. Č.« prostor za svobodno debato o ustanovitvi zadrug;
3. da posvetimo vse letošnje društveno delo ukrepom, nanašajoč se na čebelarske zadrug;

4. da se pri vsaki priliki, posebno pa na vseh letošnjih čeb. tečajih, članstvo pouči o velikem pomenu take zadruga;

5. da osrednje društvo zaprosi za podporo pri oblastnih odborih;

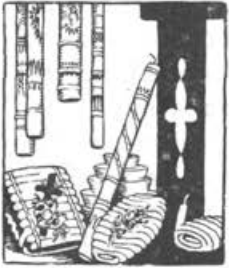
6. da se v mesecu avgustu sestanejo delegati vseh podružnic mariborske oblasti

v Celju, ljubljanske oblasti pa v Ljubljani, da poročajo o pridobivanju združnega članstva, stavijo predloge itd.;

7. da se skliče ustanovni občni zbor zadruga, ako se bodo na delegatskih sestankih pokazali pozitivni rezultati, že letos meseca septembra.

Najbolj solnčna stran čebelarstva.

Henrik Peternel v Bukovem žlaku.

mel sem mnogo prilike opazovati življenje ljudi v starosti in hočem tu podati dve prav živi sliki, ki sta vzeti iz življenja.

Gospod Miran je upokojen učitelj, visoko v petdesetih letih življenja. Vse življenje je deloval za izobrazbo naroda, prosti čas med šolskim letom pa je porabljal za čitanje novin, izobrazbo svojih otrok, za izprehode in izlete v bližnjo in daljno okolico in za obiskovanje stanovskih tovarišev. Bil je dovolj zaposlen med letom, a počitnice so bile res malo dolgočasne, tako da je komaj čakal jeseni, ko se je zopet začela šola.

Dokler so mu otroci doraščali, se je čutil včasih tudi preveč zaposlenega, a razšli so se drug za drugim z doma; eden je postal učitelj in se je oženil, drugi je dobil službo uradnika in si je kmalu tudi uredil svoje obiteljsko domovanje, njegova ljubljenska, najmlajša hči, pa se je nastanila kot učiteljica v Prekmurju. Čutil je s svojo ženo vred, da se stara. Slišal je, da je za stare ljudi le še življenje v mestu, kjer je dovolj razvedrila in kjer je dobiti vse, česar človek potrebuje. Zaprošil je za upokojitev. Po dolgem čakanju se je oddahnil, ko je imel v roki listino, ki ga je rešila dolgočasnja na deželi.

Preselil se je v mesto ves radosten. Pa je kmalu prišlo razočaranje. Če je šel v kavarno, je njegova žena doma samevala in ga je sprejela slabe volje, ko se je vrnil.

V kavarni si je s čitanjem svoje slabotne oči neprijetno utrujal. Zahajal je z ženo v gledališče in na veselice. Nekolikokrat ju je to zanimalo, pa sta kmalu spoznala, da se povsod razlega le slavospev mladosti, katere onadva nista več imela. Gospod Miran se je s svojo soprogo še bolj oddaljil od sveta. Sedaj živita sama zase. Veliko molčita in vsakega tare skrb, kaj bo, ko nekoč ostane čisto sam. Le včasih oživi stanovanje gospoda Mirana, ko pride kdo izmed otrok na obisk, a tudi to veselje mu kali neumljiv duševni nemir. Pač bridka jesen življenja po toliki vrsti delavnih let!

Gospod Zorko je upokojen davčni uradnik. Letos je obhajal ali prav za prav ni obhajal šestdesetletnice, ker se za take malenkosti ne briga. Bil je že skoraj petdesetletnik, ko je na pobudo predavatelja šel med čebelarje. Previden računar in oče številne rodbine je začel po malem, zlasti ker je bil v uradu zelo zaposlen. Naročil si je takoj »Sl. Č.«, čital mnogo strokovnih knjig in opravljal delo pri čebelah zelo vestno. Bil je svojim ljubljenskam čebelam resnično dober oskrbnik in je z veliko hvaležnostjo leto za letom prejemal od njih večje ali manjše nagrade v podobi dehtečega, zlatega medu. Veselo se je namuzal tudi takrat, ko je mesto da bi jemal nagrado, moral pokladati sladkor. Večkrat se ga je loteval hudobec in ga izkušal: »Nabavi si več čebel, da boš imel še več medu!«, a on je vsakokrat izkušnjava premagal in je ostal pri svojih 10 A.-Z. panjih. Dejal si je: »Če jih bo več, jih ne bom

več mogel tako dobro oskrbovati. Naj tudi drugi imajo čebele, saj moramo vsi živeti! Tako je ostal do svoje upokojitve pri majhnem številu čebelnih družin.

Rodbina gospoda Zorka je bila čebel vesela. Vsi otroci so bili navdušeni za sladko mažo za na kruh, niso pa bili preveč navdušeni za čebele, ki so povzročale tako bolesterne pike. Najprej se je sprijaznila s čebelnimi piki žena gospoda Zorka, ki ni pustila nobenemu roju, da bi jo popihal v gozd, tudi če se je morala zaradi posledic lova na roj nekoliko dni skrivati pred sovrstnicami. Najmlajši sin, srčni Dušan, sedaj že uradnik pri sodišču, je čebele resnično vzljublil in je postal očetu desnica pri čebelarstvu.

Pred upokojitvijo si je gospod Zorko ogledal daljno okolico in našel trg, kjer ni bilo preveč čebelarjev. Tam se je lahko naselil s svojimi čebelami, ne da bi bil drugim čebelarjem v napotje. Pomnožil je število svojih družin na 20, ker je vedel, da bo toliko čebelnih družin lahko dobro oskrboval.

Sedaj biva gospod Zorko s svojo soprogo v lepem trgu in ima obsežen vrt. Spomladi, poleti in jeseni ima dela dovolj. Oči se mu mladeniško bliščijo. Če utegne, pomaga tudi sosednjim čebelarjem z nasvetom in delom. Priljubljen je pri čebelarjih in nečebelarjih zaradi svoje židane volje, ki ga ne zapusti kljub letom in kljub temu, da že več let ne uživa opojnih pijač. Prav tako priljubljena je njegova soproga. Če le izve za bolnega otroka revnih staršev, ga brž obiše ter mu prinese ra-

zen drugih potrebščin posodo pristnega medu, da spravi ubogega malčka čimprej zopet na noge. Tudi zima ne prinaša v stanovanje gospoda Zorka tistega mučnega dolgočasja, ki mori starejše zemljane in jih tira h grobu. Skrb za čebele nudi njemu in njegovi ženi dovolj dela: popravljati je treba razno orodje, ločiti satnike itd. Kadar zmanjka ročnega dela, prebirata večja strokovna dela in delata na podlagi novih spoznanj načrte za prihodnje čebelarstvo leto. Kadar pride sin Dušan na obisk, ni konca ne kraja čebelarških pomenkov. Saj bo kmalu sodnik in bo poskrbel, da ga namestijo v trgu, kjer bivata oče in mati. Tako ne opazita niti gospod Zorko niti njegova žena, da jima potekajo ure življenja. Z upom gledata le v prihodnje leto. Ali ni to srečna jesen življenja?

Napisal nisem teh vrstic nam čebelarjem v tolažbo. Veliko Miranov se bliža težkim dnevom razočaranja v starosti. Naše čebelarstvo tako zelo potrebuje novih članov. Z dobro voljo bi bilo mogoče napraviti iz marsikaterega Mirana srečnega Zorkota. Seveda ne sme biti čebelar tako sebičen, da takega starejšega gospoda celo straši s tem, da mu pravi, da je za čebelarstvo že prestar. Za malo čebelarstvo ni nihče prestar in vsakdo ima pravico do solnca v jeseni življenja. Če pa kak čebelar meni, da je v njegovem bivališču že dovolj čebel, naj revidira svoje čebelarstvo: mogoče je prav on tisti, ki je v oblasti hudobca in ima več čebelnih družin, nego jih more pravilno oskrbovati. Največja zmeta v čebelarstvu je nauk, da več čebelnih družin donaja več medu.

Opazovalne postaje.

Jos. Verbič — Ljubljana.

Mesečno poročilo za april 1929.

Zdrave čebele z zadostno medeno zalogo so se povoljno razvijale, dasi smo imeli mnogo deževnih in snežnih dni. Postaja Dob poroča, da so postali panji tako močni, da je g. poročevalec nekaterim že

odprl medišča. Le postaje Vič, Breg-Križe, Vržej, Guštanj in Nedeljica z razvojem niso bile zadovoljne.

Medeče rastline so le počasi pripravljale svojo svatovsko obleko. Zdela se nam je že, da je kruta zima zatrla v njih vse

Mesečni pregled za april 1929.

Kraj (z morskó višino)	Označba opazovanega panja	Panj je nateži						v mesecu čistih dkg		največ pridobil	Toplina zraka		Dni je bilo							
		pridobil v			izgubil v			pri-dobil	po-rabil		najvišja	najnižja	s snegom	oblačnih	pol jasnih	jasnih	vetrovnih			
		1.	2.	3.	1.	2.	3.			dkg								dne	C°	izletnih
		mesečni tretjini dkg								dkg										
A.-Ž.	Ljubljana (305 m)	—	—	—	65	195	—	—	230	—	—	+25	-5	19	11	8	10	8	12	14
A.-Ž.	Vič pri Ljubljani (298 m)	—	—	—	60	140	90	—	290	—	—	+21	-5	18	11	8	10	6	14	12
A.-Ž.	Št. Vid nad Ljubljano (314 m)	—	—	—	90	100	90	—	280	—	—	+19	-9	22	13	7	7	11	12	14
A.-Ž.	Tacen pod Šmarno goro (314 m)	—	—	—	80	80	70	—	230	—	—	+21	-7	17	11	6	15	4	11	23
A.-Ž.	Škofja Loka (349 m)	—	—	—	50	65	95	—	210	—	—	+19	-3	15	10	5	14	7	9	21
A.-Ž.	Virmaše pri Šk. Loki (361 m)	—	—	—	90	115	110	—	315	—	—	+18	-2	19	10	7	11	11	8	23
A.-Ž.	Dobrava-Vintgar (577 m)	—	—	—	63	85	140	—	288	—	—	—	—	15	7	4	13	7	10	8
A.-Ž.	Dob (305 m)	—	40	30	100	60	70	—	160	20	24.	+22	-8	19	5	2	13	7	10	16
A.-Ž.	Rova na Gor. (350 m)	—	45	—	65	125	80	—	225	30	12.	+18	-5	20	8	5	8	10	12	10
A.-Ž.	Breg-Križe (483 m)	—	—	—	30	60	30	—	120	—	—	+19	-4	18	8	6	15	4	11	5
A.-Ž.	Vrhnika (293 m)	—	—	—	—	—	—	—	*j—	—	—	+19	-3	17	9	3	10	9	11	18
A.-Ž.	Cerknica (575 m)	—	—	—	90	120	110	—	320	—	—	+16	-8	19	9	6	10	10	10	23
A.-Ž.	Sv. Gregor pri Ortneku (736 m)	—	10	70	30	28	10	12	—	20	21.	+20	-7	24	8	4	7	8	15	21
A.-Ž.	Krka (300 m)	—	75	—	95	70	50	—	50	40	19.	+21	-7	16	7	3	9	12	9	26
A.-Ž.	Valpča vas p. Semiču (280 m)	—	—	95	75	55	35	—	70	25	30.	+21	-3	24	7	5	7	16	7	24
A.-Ž.	Novo mesto (180 m)	—	—	80	80	121	—	—	120	—	—	+24	-5	23	7	3	9	7	14	23
A.-Ž.	Ptuj (221 m)	—	—	—	70	80	70	—	220	—	—	+17	-3	14	10	4	8	14	8	20
A.-Ž.	Hrastnik (250 m)	—	—	4	36	42	58	—	132	—	—	+22	-6	17	9	5	13	9	8	18
A.-Ž.	spoj panj	—	—	—	95	140	120	—	355	—	—	+15	-4	24	10	4	9	16	5	25
A.-Ž.	Sp. Ložnica pri Žalcu (252 m)	—	—	—	75	90	85	—	250	—	—	+20	-4	15	5	4	14	8	8	20
A.-Ž.	Orehova vas p. Marib. (270 m)	—	—	—	90	25	10	—	125	—	—	+15	-9	16	6	5	7	15	8	14
A.-Ž.	Sv. Duh na Ostr. vrhu (536 m)	—	—	—	80	75	30	—	185	—	—	+22	-4	15	12	3	14	11	5	30
A.-Ž.	Vržej pri Ljutomeru (176 m)	—	—	—	—	280	70	—	250	—	—	+24	-0	21	16	4	6	22	2	27
A.-Ž.	Cezanjevci (182 m)	—	—	—	50	110	120	—	280	—	—	+22	-5	22	5	5	9	4	17	24
A.-Ž.	Guštajn (398 m)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	+22	-5	20	10	5	9	11	10	30
A.-Ž.	Jarenina (262 m)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	+22	-5	17	7	3	12	9	9	24
A.-Ž.	Nedeljica (Beltinci) (170 m)	—	40	40	100	95	70	—	185	40	11.	+23	-2	17	7	3	12	9	9	24

*) Opazovalni panj odmrli.

življenjske sile. Šele prav zadnje dni so se začele razcvitati borovnice in prvo sadno drevje: marelice in češnje.

Vzrok poznemu rastlinskemu razvoju ni bila tomesečna zračna toplina, ker je posebno v zadnjih dveh tretjinah aprila stala dan in noč nad ničlo, pač pa trdota zimskih mesecev.

Če upoštevamo navedeno, se ne smemo čuditi, da je teža panjev v popisni dobi le padala. Mnogi so morali le krmiti. Sedem postaj pa je vendar izkazalo za nekoliko dni malenkosten prirastek na teži. Pri Sv. Gregorju je donos celo presegel vsomesečno porabo.

Pozimi obolele čebele se niso popravile. Posamezni čebelarji so obdržali oslabljence z upanjem, da jih bo gorko pomladansko solnce spravilo na noge. Varali so

se. Pri Sv. Gregorju so celo propadli panji, ki so kazali znake le lahke griže in so bili v marcu na videz še zdravi. V aprilu pa so začele čebele laziti iz njih in padati na tla. V kratkem času so bila čebelna bivališča prazna. Število letos odmrlih plemenjakov se je v tem mesecu za več odstotkov pomnožilo.

Zaznamek zimskih žrtev vsled boleznij naj popolnijo še sledeče vesti. Na Viču je več manjših čebelarjev ob vso žival. Na Vrhnikih je g. poročevalcu od 23 ostalo le šest panjev, pa še ti niso vsi dobri. V Straži-Toplicah je pobrala zima 80 odstotkov čebelnih družin.

Postaja Virmaše meni, da je zimski mraz škodoval tudi maticam, ker jih je tam veliko več zapadlo smrti nego druga leta.

Dopisi.

Glas čebelarja iz rovtarskih hribov. Prebivamo na meji Polhovgrajskih dolomitov ali ob robu Idrijskega pogorja, blizu italijanske meje, v višini 600 do 700 m nad morjem.

Prej je bilo v teh krajih veliko zanimanje za čebelarstvo, danes pa jih je le malo, ki bi se zanimali za to panogo. Čebelnjaki stojijo prazni in čakajo, da jih polomi sneg ali podere vihar. Pred 50 leti so imeli skoro pri vsaki hiši te prekoristne muhe, potem pa so jih opustili iz raznih vzrokov.

Čebelarji so v kranjičih, od katerih je pa le malo dobička, pač pa dostikrat izguba. Novega načina čebelarjenja se niso znali oprijeti, n. pr. v A. Ž. panjih, ki so med našimi čebelarji znani šele nekaj let.

Včasih je bilo v teh krajih tudi več medenih rastlin. Včasih so ljudje tudi sejali več ajde, nego je sedaj, in koder je včasih raslo resje, so sedaj kulture. Zasadili so smreke, lepi svet pa so porabili za njive in travnike. Tudi lip je včasih bilo več, zdaj so pa večinoma posekane in prodane v Trst, ali pa čez lužo izpeljane. Ker je les lehak, ga rabijo za izdelovanje aeroplanov. Tudi jelovine ni več take; stare jelke so posekane, mlade pa ne mede. Spričo vsega tega se res manj izplača čebelariti v kranjičih nego se je včasih.

Jaz sem kot neizkušen čebelar pred leti podežoval po pokojnem očetu nekoliko kranjičev, a sem ž njimi imel le malo sreče, dokler se nisem privadil muh, da se jih nisem bal in dokler nisem dobil nekoliko prakse. Ker imam veselje do čebel, sem pogledal malo tudi pri drugih čebelarjih in si tudi nabavil nekoliko A. Ž. panjev. V teh nanesejo čebele res dosti več. Posebno lansko leto so precej nanesele, tako da smo si prste oblizovali in o božiču jedli medeno potico.

Prezimile so še dosti dobro, četudi niso več nego tri mesece videle belega dne. Seveda so bile dobro vložene, da jim ni škodoval mraz, ki je bil letos nad vse mere hud. Sedaj imamo krasne

solnčne dneve. Tupatam že prinese katera čebelica obnožino. — Štefan Hladnik v Petkovcu nad Logatcem.

Iz št. Vida pri Stični. V področju tukajšnje čebelarske podružnice so čebelice kljub izredno hudi zimi splošno dobro prezimile in ni od čebelarjev nobene pritožbe. Zmrzile niso nobenemu, pa tudi o kakšni drugi škodi ni glasu. Čez zimo smo imeli nekateri bolj površno zapažene, zaradi česar so porabile več hrane, toda opaziti ni bilo nobenih znakov, da bi čez zimo trpele žejo. Sedaj jih čebelarji pridno prenašajo na vresje. Nekatere čebelice prinašajo od toplih dneh že obnožino.

Dne 15. marca nekako ob 13 je bilo pri čebelnjaku orožn. narednika Matije Gosteta videti nepričakovano prizor: iz enega izmed kranjičev je bruhnil nenavaden roj, zletel čez zasneženi travnik med smrekova drevesa ter se usedel kakih 50 korakov od čebelnjaka na vrtni zid, matica pa nekako en meter nad rojem na vrtno ograjo. To pa bržkone zaradi tega, ker je med tem časom vstal bolj hladen veter. Roj so ogreble v kranjič, v katerem je bilo že satje z medom. Ta roj je bil velikosti tretjeca. Kaj ga je nagnalo v tem zimskem času ven, se ne ve. Izrojenc se počuti zelo dobro. Zdrav je vkljub rojenju, močno obljuden in brez čebelnih moljev. Ima veliko zalogo hrane, pa mora kljub temu imeti kakšno napako. Razume se samo ob sebi, da ta izrojenc in roj ne moreta na noben način pričakati spomladi, ampak bo prej ali slej nastala katastrofa. — Ant. Baloh.

Iz hribov nad Logatcem. Dragi prijatelji čebelarji! Prosim Vas, ne zamerite moji napačni pisavi, ker se hočem tudi jaz oglasiti v »Sl. Č.« kot prvoletni čebelarski šolarček, pred izkušenimi čebelarji sam sebi v sramoto, pa vendar tudi marsikateremu začetniku v svarilo. Kakšen je pa bil moj začetek? L. 1924. sem kupil prvi roj, pa kam z njim, ko nisem dobil nikjer mizarja, da bi mi naredil panj. Približal se mi je sosed in mi rekel,

naj postavim rojička v njegov čebelnjak. Bilo mi je to zelo všeč. Ponesel sem rojiča v sosedov panj ter ga vsadil na deset satov. Pred ajdovo pašo sem nagovoril soseda, da sva zložila družino na kozico. Imela je 18 popolnoma izdelanih satov zalege. Medu je bilo vse polno. Po ajdovi paši sem si naredil sam en panj ter sem se neki dan lotil, da bi vanj preselil roj. Čebelar sosed mi je pa rekel, da naj še en dan pustim roj v miru, ker čebele še zelo nosijo. Na to besedo sem ga pustil pri miru. Ko sem potem neko jutro vstal, me je začela vest opominjati, da naj grem pogledat, kaj delajo moje ljubljenske. Res sem stekel k sosеду pred čebelnjak, pa kaj sem zagledal, seveda ves prestrašen? Rojiča sem našel že v novem bivališču, pa samo na 12 satih, čeprav je bil poprej na 18. Tudi čebel je bilo v novem bivališču samo toliko, kolikor jih je viselo na satih. Ko sem nekoč pogledal v staro bivališče, sem videl polno čebel, ker žrelo starega bivališča ni bilo zamreženo. Pred žreli obeh panjčev so bili celi kupi mrličev. Vzel sem brž perutnico in pometel vse čebele iz starega bivališča v novi panj, pobral tudi vse otrple čebele ter jih vsul v panj. Po končanem pogrebu sem panj dobro zaprl, se prav srčno zahvalil čebelarju grabežljivcu in ponesel rojiča domov. Kako je bilo s tem panjem pozimi, je lahko vsakomur znano. Ko je pozimi nekega dne pripihal topel jug, sem stopil pogledat, kaj je s čebelami. Prisluškoval sem pri žrelu, pa ni bilo slišati nobenega glasu. Nato sem pihnil v žrelo, a zaman, vse je bilo tiho. Nato sem panj odprl in pogledal vanj, a v njem se ni nič ganilo. Vzrok temu so morale biti motnje čebel v jeseni, prazno satje, ki ga je v jeseni čebelar sosed zamenjal za polnega. Pozdravljeni! — J. Č.

Iz Loke pri Zidanem mostu. Že celo leto se v »Sl. Č.« kdaj pa kdaj čuje urednikov klic: Pomagajte z gradivom, urednikovi predali so prazni. Zato sem se odločil, da zopet napišem nekoliko vrstic in rešim g. urednika prehudih skrbi, hkrati pa povem svoje mnenje o nekaterih zadevah.

Članarina za »Sl. Č.« je precej visoka, tako visoka, da že kar plaši preveč »stisnjene« ali pa nepremožne čebelarje. Zaradi tega ima »Sl. Č.« vse premalo naročnikov; in kjer je malo naročnikov, je tisk dražji. Poleg tega se pa tiska sedaj na mnogo lepši papir, nego svoje dni, kar ga tudi

draži. Moje mnenje je, da bi bilo dobro, najti pot, kako bi se članarina znižala. Če bi se »Sl. Č.« tiskal na bolj navadnem papirju, kakor nekaj, bi ga to menda vsaj nekoliko pocenilo. Jaz bi sicer ne imel nič proti temu, če bi ga tiskali na manj fin papir, mislim pa, da je večina čebelarjev takihle misli: kakor so čedni in lepi čebelica in vsi njeni proizvodi, vosek in med, tako lep naj bo tudi papir, na katerem se obravnava njeno življenje.

Pač pa menim, da bi se smel »Sl. Č.« reducirati v obsegu. Če g. urednik moleduje pri sotrudnikih za gradivo in mu ti odgovarjajo, da se je vse že nešteto krat premlelo, je že to dokaz, da bi se smel list nekoliko skrajšati. Dobro pri tem bi pa bilo tudi to, da bi bil g. urednik lahko bolj izbirčen in bi ne objavjal člankov, v katerih se mlati prazna slama. Vsak skrbni čebelar shranja vse številke »Sl. Č.«, da jih potem zveže. Če je preveč prazne slame vmes, je pa že neprijetno. Zato menim, da bi zadostovalo, če bi se »Sl. Č.« skrajšal od 12 na devet števil. Izostala naj bi n. pr. novemberska, januarska in marčevska številka. Temu primerno bi se potem lahko znižala članarina, ko se na vseh koncih in krajih priložna varčevanje, začnimo varčevati še mi! Saj društvo, kakor se vidi iz letnega obračuna, nima nič dobička od visoke članarine. Dobiček ima morda tiskarna in pa tovarna za papir.

Tako! Sedaj sem izpovedal vso svojo »veliko« nezadovoljnost. Pa naj nihče ne misli, da bom iz društva izstopil, če se te moje »sanje« ne bodo uresničile. Kaj še! Saj pišem to prav zato, da bi jih še več pristopilo. Vsak neorganiziran čebelar je škodljivec čebelarjskih koristi. V dobi, ko se vsi stanovi, celo berači, združujejo, naj bi čebelarji vlekli vsak na svojo stran?

Se eno željo imam. »Sl. Č.« naj bi v vsaki številki objavil kolikor mogoče zanesljiva poročila o stanju tekoče čebelarjske letine in kakšne cene se obetajo medu v naši državi.

Pa še nekaj! Blagovni oddelek naj bi imel dvojne cene, kakor n. pr. Družba sv. Mohorja; za člane in za nečlane. Poznam čebelarja, ki bi menda najrajši vero zatajil, kakor pa »Sl. Č.« naročil, na jesen pa pridno kupuje vosek, da ga potem z lepim dobičkom proda blagovnemu oddelku. Kaj pravite na vse to, g. urednik?

Društvene vesti.

Ljubljanska oblast:

v Metliki dne 9. junija;
v Borovnici dne 16. junija;
v Bohinjski Bistrici dne 23. junija;
v Zagorju ob Savi dne 7. julija;
v Dolskem pri Ljubljani dne 14. julija t. l.

Predavatelj: referent Jože Okorn.

Podružnica v št. Rupertu na Dolenjskem vabi svoje člane in okoliške čebelarje k sestanku pri šolskem čebelnjaku v št. Rupertu v nedeljo, dne 23. junija t. l. ob dveh popoldne, kjer predava predsednik A. Lunaček o najboljšem načinu čebelarjenja v mokronoško-šentpeterskem okolišu.

Mariborska oblast:

»Zveza čeb. podružnic za Mariborsko oblast« priredi v mesecu juniju:

Dne 2. junija čebelarjski tečaj v Črni;
dne 9. junija celodnevni tečaj pri Veliki Nedelji za čeb. podružnico Ormož in okolica pri čebelnjaku društvenega blagajnika Kness-a;

dne 9. junija predavanje za čebelarjsko podružnico Celje in okolica pri čebelnjaku gosp. Rebova v Košnici;

dne 16. junija tečaj o vzreji matic pri S. V. Ilju pod Turjakom pri čebelnjaku gosp. Rozmana ter tečaj v Slivnici pri Celju za podružnico Sv. Jurij.

Podružnica za Maribor in okolico priredi v nedeljo, dne 16. junija 1929 ob 14 čebelarški sestanek pri čebelnjaku g. Živka v Limbuškem dolu pri Limbušu.

Tečaj za zatiranje kužnih bolezni.

V začetku meseca julija se bo vršil tečaj za zatiranje kužnih bolezni, ki bo trajal dva dni. Tečaj bo v Marjanišču v Ljubljani. Odbor društva bo skrbel za skupno hrano in stanovanje udeležencev. V ta prepotrebni tečaj naj bi poslale podružnice iz vsakega sreza vsaj enega člana, ki je splošno in čebelarstvo toliko izobražen, da bo lahko sledil predavanjem.

Vsi, ki bi se tega tečaja radi udeležili, naj se prijavijo Čebel. društvu za Slovenijo v Ljubljani do 10. junija t. l., nakar bodo potem obveščeni o podrobnostih tečaja.

Prošnje za tečaje in predavanja.

V 3. letošnji številki »Sl. Č.« je bilo objavljeno opozorilo, da naj se podružnice Ljubljanske oblasti obračajo zaradi predavanj naravnost na oblastno samoupravo v Ljubljani.

Na seji dne 16. maja t. l. je pa širši odbor »Čebel. društva za Slovenijo« sklenil, da se uvede zopet stara praksa, namreč da naj podružnice prijavljajo želje glede predavanj in tečajev osrednjemu društvu, ki bo poskrbelo za predavatelja in podružnice o tem pravočasno obvestilo.

Po tem sklepu se je podružnicam brez izjeme ravnati.

Vseslovanski čebelarški kongres v Poznanju.

Zveza čebelarških društev v Beogradu naznanja, da se vrši od 15. do 25. avgusta vseslovanski čebelarški kongres v Poznanju na Poljskem. Istodobno se vrši tudi razstava čebelarških predmetov. Zaradi prekratkega roka in pomanjkanja denarnih sredstev, je osrednjemu društvu nemogoče organizirati skupno udeležbo slovenskih čebelarjev ter zbrati potrebno množino čebelarških predmetov za razstavo. Toplo pa priporoča osrednji odbor ta kongres vsem podružnicam in čebelarjem, da se ga po možnosti udeleže, da se tako podkrepí vseslovanska čebelarska vzajemnost. Čebelarji, ki bi se udeležili kongresa v Poznanju, naj se javijo pri Zvezi čebelarških društev v Beogradu, kjer dobijo nadaljnja pojasnila. Istotam morajo prijaviti čebelarji vse predmete, ki jih mislijo razstaviti na razstavi.

Nakup voska in voščin. Po poročilu blag. oddelka primanjkuje naši tvornici za satje

tako zelo voska, da se komaj krijejo naročila čebelarjev. Mnogo je pa še čebelarjev, ki zahtevajo satnice od blagovnega oddelka, svoj vosek in voščine pa prodajajo medicarjem. Jasno je, da tvornica satnic pod takimi pogoji ne more zadostiti željam čebelarjev.

Vse podružnice se naprošajo in pozivajo, da zbirajo v svojem okolišu vosek in ga pošiljajo blagovnemu oddelku, ki ga kupuje po najvišji dnevni ceni. Naj imajo čebelarji toliko čebelarske zavednosti, da bodo pomagali najprvo sami sebi. Nekateri podružnice vrše v tem oziru častno svojo dolžnost, toda mnogo jih je še, ki se pa te dolžnosti še ne zavedajo. Kupujte torej vosek — pošljite ga blagovnemu oddelku. Brez voska tudi ne bo satnic.

Podružnice, ki rabijo denar za nakup voska, naj se obrnejo na naslov blagovnega oddelka.

Poročilo o seji širšega odbora dne 20. febr.

Navzočni gospodje: Arko, Arrigler, Babnik, Bukovec, Kalan, Mesar, Okorn, Peterlin, Strgar, Šmajdek, Verbič Josip.

1. Zapisnik zadnje seje se je prečital in odobril.

2. Tajnik je poročal o tekočih društvenih zadevah. Poročilo Zveze v Celju o uporabi podpore, ki je bila podeljena za potovalni pouk, se je odobrilo. O trgovini z medom se je na podlagi tajnikovega poročila vnela živahna debata. Rezultat te debate: društvo se s prodajo medu na veliko zaradi pomanjkanja sredstev in delovnih moči ne more pečati; ustanovitev zadruge sedaj še ni umestna, ker imamo solidnega eksporterja, ki deluje v vsestransko zadovoljstvo.

3. Gospod ravnatelj Mesar je poročal o stanju blagovnega oddelka. Sklenili smo, da se natisne potrebno število etiket. Nato smo razpravljali o poslovanju podružnic glede na naročila pri blagovnem oddelku. G. nadučitelja Šmajdka smo naprosili, naj na občnem zboru poda podružnicam navodila za poslovanje in delovanje.

4. G. prof. Verbič je poročal o opazovalnih postajah. Opazovalec na Blejski Dobravi se je preselil v Ribnico. Opazovalna postaja ostane v Dobravi. Opazovalcu v Jarenini se povrnejo potni stroški, ki jih je imel z ureditvijo postaje. Prošnja g. Lovreca iz Središča za dodelitev opazovalnice se je odklonila.

5. Določili smo dan in dnevni red občnega zbora. Tajnik je poročal, da v bodoče ne more več opravljati tajniških poslov. Naročilo se mu je, naj poišče primerne namestnika ter pripravi vse potrebno za občni zbor. Za referat o načrtu oblastne uredbe za pospeše-

vanje in zaščito čebelarstva v obeh oblastih na društvenem občnem zboru smo naprosili g. sodnega svetnika A. Žigona iz Litije.

6. Slučajnosti. Razpravljali smo o predloži novomeške podružnice glede na uredbo pasišč in vnovčevanje medu ter o dopisih iste podružnice. Podružnica v Krtini je predlagala, naj se članarina za bodoče leto zniža. Sklenili smo, da bo odbor občnemu zboru predlagal, naj ostane sedanja članarina; le če se podružnice zavežejo, da se bo število članov primerno zvišalo, se lahko pristane na znižanje članarine. G. urednik predlaga, naj se naprosi Kmetijsko ministrstvo za podelitev primerne podpore za udeležbo delegacije našega društva na vseslovanskem čebelarškem kongresu v Poznanju. Sprejeto.

Jože Okorn, tajnik.

Poročilo o seji širšega odbora »Čebelarškega društva za Slovenijo«, ki je bila dne 16. maja.

Navzočni: gg. prošt Kalan, Arko, Arrigler, Bukovec, Babnik, Černež, Dermelj, Močnik, Mesar, Okorn, Peternel, Strgar, Šmajdek, Verbič.

Svojo odsotnost pa je opravičil g. Peterlin.

G. predsednik je otvoril sejo, konstatiral sklepčnost, pozdravil vse navzočne ter prešel k prvi točki dnevnega reda.

1. Tajnik g. Okorn je prebral zapisnik zadnje seje širšega odbora, ki se je brez debate odobril. G. prof. Verbič je podal pri tej priliki pojasnilo glede opazovalnice v Vintgarju, ki se je opustila.

2. Volitev tajnika. Zaradi prezaposlenosti je g. Okorn odložil tajniško mesto. Odbor je izvolil za tajnika Mirko Dermelja, učitelja na gluhonemnici v Ljubljani. G. predsednik se je v toplih besedah zahvalil odstopivšemu tajniku Okornu, za njegovo vsestransko delovanje, ki je mnogo pripomoglo k napredku. Nato je podal novi tajnik kratko poročilo in se zahvalil za izkazano mu zapanje.

K tej točki je podal g. Bukovec poseben predlog, da bi se delo, radi razbremenitve tajnika in blagajnika, razdelilo na vse odbornike, ki bi potem delovali v odsekih ali pa posamezno. Reševali bi vse strokovne, reklamne in druge čebelarške zadeve. K debati so se oglasili še gg. prošt Kalan, Okorn in Arko. Vsi so pozdravljali idejo g. Bukovca in dodali še svoja mnenja. G. Bukovec se je naprosil, da izdela do prihodnje seje tozadnevni načrt in predlog.

3. Volitev blagajnika. Za blagajnika čebelarškega društva je bil zopet izvoljen g. ravnatelj Mesar. G. blagajnik je podal nato poročilo blagovnega oddelka in primerjal letošnje poslovanje oddelka z lanskim in

predlanskim, ki se vsako leto izboljšuje. Žal, da ima blagovni oddelek premalo moči na razpolago, zaradi česar je težko ustreči vsem nujnim željam nakupovalcev.

Večja debata se je vnela zaradi nakupa voska, ki ga za izdelovanje satnic zelo primanjkuje. Debate so se udeležili gg.: prošt Kalan, Bukovec, Šmajdek, Arrigler, Močnik, Arko, Verbič. Sklenilo se je, da se podružnice pozovejo, da v svojem okolišu nabirajo vosek in ga oddajajo blagovnemu oddelku, ki naj ga plačuje po konkurenčnih cenah. Za bodoče se bo nakupovanje voska organiziralo, da se odpravi pomanjkanje.

G. blagajnik je nadalje poročal o nabavi posebno dobrih trcalnic, ki so se dale v izdelavo tvrdki Eker v Ljubljani.

G. Bukovcu se je dovolila nabava nekaterih nujno potrebnih predmetov, ki jih potrebuje v delavnici za satnice.

4. Slučajnosti. Tajnik je poročal o došlih dopisih, med katerimi so najvažnejši sledeči:

a) Hrvatsko-Slavonsko Pčelarsko društvo naznanja, da je umrl njega prezasluzni tajnik in urednik »Hrvatske Pčele«. Društvu in rodbini umrlega se izreče pismeno sožalje.

b) Na prošnjo g. nadzornika Černeja, se je dovolila ustanovitev nove podružnice v Makolah.

c) Zaradi dopisa Radio-Ljubljana je sklenil odbor, da priredi nekoliko radio-predavanj o čebelarstvu.

d) Tečaji se bodo vršili (poleg že naznanjenih) še v Gorjah (g. Bukovec) ter v Vel. Laščah, Radovljici in Dragomlju (g. prof. Verbič).

e) Dopis Zveze čebelarških društev o kongresu in razstavi v Poznanju na Poljskem, ki se vrši od 15. do 25. avgusta t. l. O čebelarškem kongresu in razstavi se bodo obvestile vse podružnice.

Da bodo podružnice pri prošnjah za tečaje enotno postopale, se jim razpošljejo posebne tiskovine.

G. Peternel je vprašal, če je Savez letos nakazal že kako subvencijo za predavanja. G. blagajnik je podal negativno izjavo.

G. Peternel je prosil v imenu svojih članov, da naj se uveljavljenje naredbe o pasiščih pospeši.

G. Peternel je izrazil željo podružnice Ptuj, da bi vsi čebelarji, ki majo namen peljati letos čebele v okolico Ptuja na ajdovo pašo, to prej naznanili podružnici, radi primerne porazdelitve panjev po pasišču.

G. prof. Verbič je predlagal, da se dovoli ustanovitev opazovalnice v Pobrežju pri Mariboru, kar se je odobrilo, ker se je opazovalnica na Jesenicah opustila.

G. Bukovec je predlagal zaradi enotnega postopanja, da naj podružnice naslavlja vse prošnje za tečaje na tajništvo društva, ki jih potem predloži oblastnemu odboru, kar se je tudi odobrilo. Za prijavo tečajev dobe podružnice posebne tiskovine, kar je bilo že omenjeno.

Ker se dogaja, da prirejajo čebelarke tečaje predavatelji, ki nimajo popolne kvalifikacije, naznanja odbor vsem podružnicam, da so od odbora priznani kot predavatelji v Ljubljanski oblasti strokovnjaki gg. Bukovec, Okorn in prof. Verbič. Imena drugih predavateljev se bodo priobčila pozneje.

G. Okorn je podal daljše poročilo o tečaju za zatiranje kužnih bolezni. Debate so se udeležili razni gg. odborniki. Končno se je bil sprejel sledeči predlog:

a) Odbor sklene, da se tečaj priredi.

b) Oblastni odbor se naprosi, da prepusti g. Okorna za vodstvo tečaja društvu na razpologo.

c) Tečaj naj bi se vršil v prvih dneh julija.

d) Podružnice naj se o tečaju obveste, udeležence je prijaviti do 10. junija.

e) Po potrebi se bo tečaj vršil v dveh ali tudi v treh skupinah.

f) Tečaj se bo vršil v Marjanišču v Ljubljani.

g) Odbor bo skrbel, da bodo udeleženci dobili skupno stanovanje in hrano.

Želja odbora je, da se tečaja udeleže iz vsakega sreza vsaj po en čebelar, ki ima toliko čebelarstva, da bo mogel pouku slediti.

Končno je naročil odbor tajniku, da vpraša Savez, kaj je s subvencijo za predavanja za 1928 in 1929. Dermelj, tajnik.

Podružnične vesti.

Podružnica v Velenju je imela občni zbor dne 19. marca 1929 v velenjski šoli. Predsednik Mlinšek je podal obširno poročilo o občnem zboru »Zveze čeb. podružnic za marib. oblast«, ki se je vršil v Celju dne 17. marca t. l.

Zveza čeb. podružnic za marib. oblast je pridila dne 5. maja 1929 tečaj v Velenju. Udeležba je bila nepričakovano dobra. Bilo je navzočih tudi nekaj čebelarjev-nečlanov. G. Jos. Kosij iz Celja je dopoldne predaval teorijo, popoldne pa je imel praktičen pouk pri čebelnjaku g. učitelja Mlinška. Dopoldne nam je g. predavatelj zelo zanimivo in nazorno predaval o koristi čebele, o važnosti medu, o čebelnih boleznih, o satovju, rojenju, brezmatičnosti, pridevanju matice in o združevanju čebel. Pokazal je tudi marsikaj zanimivega o čebelnjaku. Marsikateri izmed navzočih, ki še ni poslušal podobnega predavanja, bo po takem lepem pouku z večjim veseljem in zanimanjem prodiral v globine čebelarstva umetnosti. Ne pozabimo, da je čebelarjenje umetnost! — Zahvaljujemo se Zvezi v Celju za takega predavatelja in istotako tudi g. Jos. Kosiju ter želimo, da nam kmalu zopet kaj poda iz svojih zakladov, pridobljenih v dolgoletni čebelarški izkušnji. — A. Bratkovič, tajnik.

Podružnica v Leskovcu pri Krškem je imela občni zbor dne 13. januarja t. l. v Cerkljah ob Krki. Navzočih je bilo samo 9 članov, to pa zaradi jake zime in razsežnosti podružnice. Zbor je vzel na znanje poročilo, ki ga je podal tajnik tudi za odsotnega blagajnika. Pri slučajnostih se je sklenilo, da se zaprosi za podporo za nabavo podružnične stiskalnice za vosek. — Priredi se tečaj v prvi polovici maja meseca v Črešnjicah pri Jožetu Ojstru. — Glavnemu društvenemu odboru se pošlje resolucija, da se članom pri nakupu in prodaji pri blagovnem oddelku daje ugodnost pri nabavi čeb. potrebščin, ker bi društvo s tem pridobilo več članov. Predsed Franc Pavec, tajnik Alojzij Bizisk.

Podružnica v Podpeči je imela svoj občni zbor dne 6. januarja t. l. Po poročilu predsednika, taj-

nika in blagajnika o delovanju podružnice v preteklem letu je bil izvoljen naslednji odbor: Za predsednika Pajenk Jakob, za namestnika Ocepek Marko, za odbornike: pa Mihev Ivo, (tajnik), Žunter Ivan (blagajnik), Kordež Boštjan, Burjak Rudolf in Rožanc Janez (odborniki). — Sklenilo se je, da se nabavijo štirje A. Ž. panji. Storili so se tudi sklepi glede prevoza čebel na ajdovo pašo v Avstrijo. — Občni zbor sta posetila tudi tov. čebelarja Orešnik Franc in Blatnik Franc iz Mežice. G. Orešnik nam je predaval o čebelarjenju v A. Ž. panju ter podal mnogo zanimivih in poučnih navodil. Obljubil je, da nas poseti poleti in nam praktično razkaže dela v A. Ž. panju. — Ivo Mihev, tajnik.

Podružnica v Slovenjem Gradcu je imela občni zbor dne 30. decembra 1928. Odbor je imel v preteklem letu pet sej ter je poskrbel za eno čebelarstvo predavanje in za 2 tečaja, na katerih je predaval: predsednik Zveze čebelarstvih podružnic za mariborsko oblast, g. H. Peternel. — Sklepi občnega zbora: 1. Osrednji odbor v Ljubljani se naprosi za nekoliko izvodov prve številke »Sl. Č.« l. 1929, zaradi propagande za list med čebelarji. — 2. Novo izvoljeni odbor naj kupuje od čebelarjev vosek po dnevnih cenah, da čebelarjev ne bodo izkoriščali razni medičarji i. dr. Nakupljeni vosek naj se pri blagovnemu oddelku v Ljubljani zamenja za satnice ali pa proda. — 3. Društveni čebelnjak v Gornjem Doliču naj se proda, ker za slovenje-graško podružnico ni primeren. Radi prodaje čebelnjaka naj tajništvo obvesti podružnici v Št. Ilju pod Turjakom in v Velenju. — 4. Odbor naj poišče primeren prostor za postavitev novega podružničnega čebelnjaka v Radušah. — 5. Naprosi naj se osrednji odbor v Ljubljani, da pri direkciji drž. železnic predlaga, naj bi železniška uprava zasadila nasipe ob progi Celje—Dravograd z okacijo in z drugimi medičimi rastlinami. — 6. Novoizvoljeni odbor naj naprosi Zvezo čebel. podružnic za mariborsko oblast za prireditve tečajev, ozir. predavanj. Prvi tečaj naj bi bil o kuhanju voska. — Kavš, t. č. tajnik.

Cenik čebelarskega orodja in potrebščin,

ki jih ima v zalogi blagovni oddelek Čebelarskega društva za Slovenijo v Ljubljani, Jugoslovanska knjigarna, Pred škofijo (poleg stolne cerkve).

Predmet	Cena	
	Din	p
1. Pripomočki za pomirjenje čebel oziroma za varstvo proti piku.		
Brizgalnica za roje	120	—
Euskol, 3 kosi, novo impregnirani	2	—
Kadilniki (boljši)	60	—
Kadilniki	50	—
Čebelarska kapa s tkanino	40	—
Čebelarska kapa, žimnata	46	—
Pajčolani	25	—
Pajčolani z žimnatim vložkom	—	—
Čebelarske pipe (pihalnik Dathe)	55	—
Razpršilnik za škropljenje čebel z vodo, navaden	6	—
Razpršilnik za steklenice, zelo učinkovit, tudi za vrtno porabo	25	—
Čebelarske rokavice	60	—
Samokadilnik »Vulkan«	120	—
2. Pitanje čebel.		
Baloni za 1 liter	8	—
Baloni za 1 liter z odprtim podstavkom za pitanje iz medišča	16	—
Baloni za 1 liter z zaprtim podstavkom za pitanje iz medišča	18	—
Pitalnik za A. Ž.-panj iz bele pločevine	16	—
3. Matica.		
Barva za označevanje matice, garnitura (štiri barve)	12	—
Matičnice (kletke) raznih vrst od Din 2— do	13	—
Matičnice z oddelkom za hrano za razpošiljanje po pošti	3	—
4. Točenje, shranjevanje in konzerviranje medu in voska.		
Čistilnik za med z dvojnimi sitom, iz zelo močne pločevine	130	—
Gonilo najnovejšega sistema	200	—
Leseni obod za dozo za pošiljanje po železnici	10	—
Nastavek s taco za odkrivanje satja ob točenju medu	140	—
Nož za izpodrezavanje satja	10	—
Nož za odkrivanje satja	10	—
Pločevinaste posode za med, à 1/2 kg	3	—
Isto à 1 kg	4	—
Isto à 5 kg	8	—
Pločevinaste posode za med, za 25 kg	40	—
Leseni sodi za 50 kg	50	—
Odtočna štula	70	—
Pločevinasto sito za čiščenje medu (dvojno)	52	50
Stekleničica za pošiljanje medu kot vzorec	2	—
Pločevinasto točilo, neemajlirano, z železnim okriljem, za 3 satnike	880	—
Topilnik za voščine	80	—
Vilice za odkrivanje satja	20	—
5. Satnice in žičenje.		
Deska za pritrjevanje satnic	6	—
Garnitura za vdélavo satnic (dvojni topilnik za vosek, cevka za lepljenje)	30	—

Predmet	Cena	
	Din	p
Kolesce za vtiranje žice, navadno	14	—
Kolesce za vtiranje žice, boljše	18	—
Luknjač za okvirčke	40	—
Satnice, 1 kg	70	—
Svetiljke za zalivanje satnic »Gratze«	40	—
šilo za vrtanje luknjic	3	—
Topilnik s svetiljko in žličko za lepljenje satnic »Blitz«	40	—
žica v klobčiču	3	50
žica, najfinejša, v originalnem zavitku, 1 zavitek	6	—
6. Panj in njega deli.		
A. ž.-panj na 9 satnikov z verando	285	—
A. ž.-panj na 10 satnikov z verando	325	—
Kovinski deli za A. ž.-panj:		
a) 6 finih palic, 40 cm, à Din 1.—	6	—
b) 2 nosilca za matično rešetko, à Din 1·50	3	—
c) 2 tečaja za vratca, à Din 1·0	3	—
d) 4 tečaji za brade, à Din —75	3	—
e) 2 mreži za okenca, à Din 4.—	8	—
f) 4 zapahi za okenca, à Din —50	2	—
g) 2 zaporici za zaklopnico, à Din —20	—	40
h) ¼ kg kvačic	4	—
i) kljukica za vratca	—	50
j) rešetka za 1 panj, zelo močna, brušena	12	—
Žična mreža za okenca (pocinkana), kvadratni meter	36	—
Okvirčki za A. ž.-panje (nezbiti), za komad	1	75
Pločevinasta razstojšča, namesto kvačic, za 9 ali 10 satnikov	2	50
Matična rešetka, nemškega fabrikata, kvadratni meter	120	—
Matična rešetka, najfinejša, sestavljena iz palčic, 34×15 cm	18	—
Zapahi za žrela:		
a) kovinski, enostranski	2	—
b) leseni (Trinkov sestav) s peresom	1	50
7. Pripomočki za delo v in izven panja.		
Kleščice za A. ž.-panje	28	—
Kleščice za gorke stavbo	25	—
Zaklopna kozica za odlaganje satnikov s čebelami	50	—
Lesen sipalnik za A. ž.-panje na 9 in 10 satnikov	25	—
Strgulja za snaženje A. ž.-panjev	10	—
ščetica za ometanje čebel	8	—
8. Razno.		
Odvijač za vijake	3	—
Jeklena šablona in zabijač (priprava za pritrjevanje kvačic)	24	—
Tehtnica za obljudene panje	1150	—

V področju osrednjega odbora se je ustanovil poseben odsek za blagovni oddelek, katerega naloga je organizirati nakup in prodajo čebelarških potrebščin, voska in medu ter na ta način pomoči tako članom kakor društvu. Imel bo v zalogi le prvovrstno blago po zmernih cenah. Čebelarji! Podpirajte to društveno ustanovo s tem, da svoje potrebščine le pri njej kupujete. Dobrodošli so odseku vsi dobri nasveti in misli s strani članov.